

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **J. T.**
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlem Starostou, advokátem,
sídlem Masarykovo nám. 416, Vizovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2024, č.j. 7429/24/5200-10422-709827,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda žalobce ve zdaňovacím období roku 2021 naplňoval podmínky pro uplatnění odečtu úroků z hypotečního úvěru, jakožto nezdanitelné části základu daně podle § 15 odst. 3 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

2. Žalobce uplatnil v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob ze dne 27. 3. 2022 jako nezdanitelnou část základu daně podle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů odečet úroků zaplacených ve zdaňovacím období roku 2021 z hypotečního úvěru ve výši 24 948 Kč. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) zjistil, že žalobce nebyl vlastníkem nemovité věci související s poskytnutým úvěrem, ani nebyl účastníkem stavebního řízení. Vznikly mu tak pochybnosti o splnění podmínek pro uplatnění nároku na odečet nezdanitelné části základu daně. Výzvou ze dne 3. 5. 2022 proto vyzval žalobce k odstranění pochybností podle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Odpovědi žalobce nepovažoval správce daně za dostatečné, proto nárok na uplatnění odečtu nezdanitelné částky neuznal a platebním výměrem ze dne 19. 9. 2022, č. j. 1750774/22/3301-52521-704215, doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za rok 2021 ve výši 25 485 Kč.
3. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Žaloba

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný nesprávně posoudil otázku naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odečet nezdanitelné části základu daně, konkrétně podmínku vlastnictví bytové potřeby. Žalovaný postupoval nepřiměřeně formálně, neboť otázku vlastnictví posuzoval pouze na základě stavu zápisu v katastru nemovitostí a pominul právní jednání, která žalobce učinil a doložil. Pro splnění podmínky vlastnictví bytové potřeby je podle žalobce dostačující, že v době provádění výstavby rodinného domu (tedy předmětu uspokojování bytové potřeby) na pozemku ve vlastnictví jeho manželky uzavřel s manželkou dohodu o financování rodinného domu. V ní byl mimo jiné sjednán budoucí převod vlastnického práva k pozemku v roce 2022. Měl tak zajištěn budoucí převod vlastnického práva k pozemku a na stavbě se podílel.
5. Žalovaný chybně posoudil i otázku vlastnictví rozestavěné stavby. Zákon o daních z příjmů nepovažuje za bytovou potřebu a její uspokojování výhradně vlastnictví nemovitých věcí, ale také vlastnictví jejich součástí, provádění jejich výstavby či pouhou změnu stavby. Rozestavěná stavba nemůže být předmětem zápisu do katastru nemovitostí, proto žalobce nemohl požadovaný zápis v řešeném zdaňovacím období provést. I z tohoto důvodu tedy nebylo možné otázku vlastnictví bytové potřeby posuzovat výhradně s ohledem na zápis v katastru nemovitostí.
6. K pochybení žalovaného došlo také tím, že nepřihlédl k žalobcem navrhovaným tvrzením a důkazům předloženým v průběhu daňového řízení. Nebyla zohledněna zejména dohoda o financování rodinného domu, ze které vyplýval způsob řešení otázky vlastnického práva k předmětné stavbě, nebo dohoda o budoucím převodu vlastnického práva ke stavbě.
7. Žalobce tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval i při jednání, které ve věci proběhlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření odmítl argumentaci žalobce a odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Připustil, že se jeho postup může zdát příliš formalistický, avšak správce daně je podle § 5 odst. 1 daňového řádu povinen postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. V § 15 odst. 4 zákona o daních z příjmů jsou stanoveny podmínky, za nichž je žalobce oprávněn odečíst od základu daně z příjmů fyzických osob částku, která se rovná úrokům z hypotečního úvěru poskytnutého bankou na financování bytových potřeb. Jednou z nich je podmínka vlastnictví bytové potřeby v předmětném zdaňovacím období. Tu žalobce nesplňoval, jelikož vlastníkem pozemku, na němž vznikala stavba, se stal až v následujícím zdaňovacím období. V roce 2021 tak neměl nárok na uplatnění odečtu nezdanitelné částky dle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů. Tvzení o zajištění budoucího převodu vlastnického práva k pozemku není podstatné, neboť budoucí záměr nenaplnuje podmínku vlastnictví v roce 2021. K jejímu naplnění došlo až v roce 2022 převodem vlastnického práva ke stavbě na žalobce.
9. Nedůvodná je rovněž námitka, že nelze provést zápis rozestavěné stavby do katastru nemovitostí. Rozestavěná stavba je v souladu se superficiální zásadou součástí pozemku již od samého počátku. V předmětném zdaňovacím období byla tato stavba ve výhradním vlastnictví manželky žalobce.
10. K námitce nepřihlídnutí k tvrzením a důkazům předkládaným žalobcem žalovaný uvádí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvoinstančního správce daně a naopak. Veškeré důkazní prostředky předložené žalobcem vyhodnotil správce daně v rámci nalézacího řízení. Nebylo tak třeba, aby se k nim žalovaný přímo vyjadřoval v rozhodnutí o odvolání. Žalovaný navíc důkazní prostředky vyhodnotil v seznámení, kterým byl žalobce v odvolacím řízení v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu seznámen nejen s hodnocením dalších důkazních prostředků, ale byla mu dána možnost vyjádřit se k hodnocení žalovaného, případně navrhnout pokračování v dokazování. Toho žalobce nevyužil.
11. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby. Na svém procesním postoji setrval i při jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba **není** důvodná.
13. Pro vyřešení otázky, zda žalobce měl nárok na uplatnění odečtu nezdanitelné části základu daně podle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů, je rozhodné, zda v roce 2021 splňoval podmínku vlastnictví předmětu bytové potřeby. O naplnění zbývajících podmínek (že byl účastníkem smlouvy o úvěru a že nemovitou věc užívá k vlastnímu trvalému bydlení) není mezi účastníky řízení sporu (viz body 27, 42 a 43 napadeného rozhodnutí).

14. Podle § 15 odst. 3 zákona o daních z příjmů se od základu daně odečte částka, která se rovná úrokům z hypotečního úvěru poskytnutého bankou, použitým na financování bytových potřeb. K tomu je potřeba (vedle dalších podmínek) splnit podmínku vlastnictví bytové potřeby uvedenou v § 15 odst. 4 zákona o daních z příjmů, podle něhož *„může být základ daně snížen pouze ve zdaňovacím období, po jehož celou dobu poplatník předmět bytové potřeby uvedený v § 4b odst. 1 písm. a) až c) vlastnil. (...) V roce nabytí vlastnictví však stačí, jestliže předmět bytové potřeby poplatník vlastnil ke konci zdaňovacího období.“*
15. Definici bytové potřeby obsahuje § 4b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, podle něhož se *„bytovou potřebou pro účely daní z příjmů rozumí výstavba bytového domu, rodinného domu, jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, a změna stavby“*. V tomto případě se jednalo o výstavbu rodinného domu.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci a Bc. L. G. byl dne 25. 2. 2021 poskytnut hypoteční úvěr k financování výstavby nemovitosti (předmětu bytové potřeby) na pozemku parc. č. X v k.ú. X. Následně dne 26. 2. 2021 uzavřel žalobce s L. G. dohodu o financování výstavby rodinného domu, podle níž se na výstavbě měli podílet oba rovným dílem s tím, že po uzavření sňatku a během výstavby L. G. daruje žalobci polovinu pozemku a kolaudační rozhodnutí bude znít na jméno žalobce a L. G. Podle společného povolení vydaného Městským úřadem Holešov dne 29. 4. 2021, č. j. HOL-2017/2021/SÚ/Sa, byla žadatelkou o stavební povolení (stavebníkem) L. G. Ta se žalobcem uzavřela manželství dne 28. 6. 2021.
17. Úroky hypotečního úvěru uplatnil žalobce jakožto nezdanitelnou část základu daně v předmětném zdaňovacím období. Správce daně z katastru nemovitostí zjistil, že předmětný pozemek byl po celé zdaňovací období roku 2021 ve výlučném vlastnictví manželky žalobce. Na základě toho uzavřel, že žalobce podmínky pro uplatnění odečtu nezdanitelné části základu daně dle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů nesplňoval.
18. Žalobce v odvolacím řízení setrval na argumentaci, že měl na odečet nezdanitelné části základu daně nárok. Svá tvrzení podpořil dohodou o financování výstavby rodinného domu ze dne 26. 2. 2021, kterou uzavřel se svou současnou manželkou (předloženou již v řízení před správcem daně), a darovací smlouvou ze dne 21. 12. 2022, kterou na něj jeho manželka převedla spoluvlastnický podíl k pozemku, tak jak bylo sjednáno v dohodě o financování výstavby. Dále doložil vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn. V-3051/2022-740, podle něhož se žalobce stal spoluvlastníkem předmětného pozemku k 21. 12. 2022.
19. Soud je ve shodě se správními orgány přesvědčen, že důkazy obsažené ve správním spise prokazují, že žalobce ve zdaňovacím období roku 2021 nebyl vlastníkem předmětu bytové potřeby. Správní orgány tak správně konstatovaly, že podmínka vlastnictví bytové potřeby dle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů nebyla splněna. Žalobce vlastnický podíl na předmětu bytové potřeby nabyl až 21. 12. 2022, tedy v následujícím zdaňovacím období. Tato skutečnost plyne z výše zmiňované darovací smlouvy a z vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí. Jediným vlastníkem předmětu bytové potřeby ve zdaňovacím období roku 2021 byla manželka žalobce Bc. L. T. (rozená G.). Na vyhodnocení splnění podmínky vlastnictví bytové potřeby ve zdaňovacím období roku 2021 nemá vliv, Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

že žalobce měl zajištěn budoucí převod vlastnického práva skrze dohodu o financování rodinného domu, neboť zákon odečet úroků umožňuje toliko v případě vlastnictví předmětu bytové potřeby, nikoliv při příslibu (i smluvně zachyceném), že k převodu vlastnictví v budoucnu dojde.

20. Jakkoli se výklad správních orgánů může zdát žalobci příliš přísný (i vzhledem k tomu, že v řešeném zdaňovacím období již s nabytím vlastnictví počítal a úroky z hypotečního úvěru spolu s manželkou *de facto* vynaložil na financování výstavby bytové potřeby), nelze přehlédnout, že zákon o daních z příjmů klade vlastnictví předmětu bytové potřeby v řešeném zdaňovacím období jako nezbytnou hmotněprávní podmínku pro možnost uplatnění odečtu nezdanitelné částky dle § 15 odst. 3 (shodně viz PELC, Vladimír. § 15 [Nezdanitelná část základu daně]. In: PELC, Vladimír. Daně z příjmů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 183.) Všechny podmínky uvedené v § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů přitom musí být naplněny kumulativně (viz užití spojky „a“ v předmětném ustanovení). Od splnění podmínky vlastnictví předmětu bytové potřeby tedy nelze upustit. Ustanovení § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů zavádí poměrně jasné podmínky uplatnění odečtu nezdanitelné částky od základu daně, které nedávají prostor pro rozšiřující výklad, který požaduje žalobce. Možnost odečtu nezdanitelné částky od základu daně je jistým dobrodíním ze strany státu, kterým se snaží osoby motivovat k tomu, aby přijaly vlastní odpovědnost za získání bydlení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 Afs 133/2019-34, a ze dne 16. 2. 2021, č. j. 1 Afs 453/2020-27). Jde tedy o daňovou úlevu, kterou stát poskytuje s jasně stanoveným cílem, proto i podmínky pro její uplatnění musí být jasně stanoveny a striktně dodržovány, aby na ni dosáhli jen ti, pro které je tato úleva skutečně určena. Na této interpretaci plně respektující text zákonného ustanovení je nutno setrvat mj. i v zájmu zachování právní jistoty. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že žalobce předloženými důkazy naplnění podmínky vlastnictví bytové potřeby v řešeném zdaňovacím období neprokázal. Nesplnil tedy podmínky pro uplatnění odečtu nezdanitelné částky dle § 15 odst. 3 zákona o daních z příjmů.
21. Na výše uvedeném závěru nic nemění ani argumentace o nutnosti zohlednění povahy rozestavěné stavby (předmětu bytové potřeby, na něž byl žalobci a jeho manželce poskytnut hypoteční úvěr). Tvzení, že rozestavěnou stavbu nelze zapsat do katastru nemovitostí jako součást pozemku ani jako samostatnou nemovitost, nemá na řešenou otázku žádný vliv. Podle § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, „[s]oučástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.“ Rozestavěná stavba je tak od počátku součástí pozemku, na němž se nachází. Pro její zápis do katastru nemovitostí tak není žádný důvod. Relevantní není ani obecný poukaz žalobce, že v důsledku výkladu žalovaného by nebylo možné uplatňovat jako odečitatelnou položku ani úroky z úvěru v případě smlouvy o budoucí koupi bytové jednotky v developerském projektu.
22. Ani argumentace, že zákon o daních z příjmů nedefinuje bytovou potřebu pouze jako vlastnictví nemovité věci, není relevantní. Rozestavěný rodinný dům je bytovou potřebou ve smyslu § 4b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, u níž je nutno splnit pro možnost odečtu úroků z hypotečního úvěru podmínku vlastnictví vyplývající z § 15 odst. 4 zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

daních z příjmů. Vzhledem k tomu, že rozestavěný dům je součástí pozemku, bylo k naplnění podmínky vlastnictví rozestavěné stavby potřeba, aby byl žalobce v předmětném zdaňovacím období vlastníkem (případně spoluvlastníkem) pozemku, na němž se rozestavěná stavba nachází. Podle § 1102 občanského zákoníku platí, že „převede-li se vlastnické právo k movité věci zapsané ve veřejném seznamu, nabývá se věc do vlastnictví zápisem do takového seznamu, ledaže jiný právní předpis stanoví jinak.“ K převodu vlastnického práva k nemovité věci (tedy i k pozemku s rozestavěnou stavbou) dochází zápisem do katastru nemovitostí. Rozestavěná stavba je nemovitou věcí pevně spojenou se zemí, která je součástí pozemku, na němž stojí. Rozestavěný rodinný dům tak byl ve vlastnictví toho, kdo měl vlastnické právo k pozemku (v roce 2021 výlučně manželka žalobce). Pokud tedy správní orgány v otázce vlastnictví rozestavěné stavby vycházely z údajů o vlastnictví pozemku, na němž se stavba nachází, obsažených v katastru nemovitostí, postupovaly v souladu se zásadou materiální publicity a nelze jim v tomto směru nic vytknout.

23. Zákonnost postupu správních orgánů potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2019 č. j. 9 Afs 103/2018-41, podle nějž k prokázání nároku na odečet nezdanitelné části základu daně stačí předložit povolení podle stavebního zákona a po dokončení stavby výpis z listu vlastnictví. Oba tyto dokumenty žalobce v průběhu daňového řízení předložil. Podle společného povolení byla žadatelem (stavebníkem) výlučně L. G. (manželka žalobce; č. l. 6 správního spisu), která byla rovněž výlučným vlastníkem pozemku podle stavu k 14. 2. 2022 i k 15. 9. 2022 (č. l. 6 a 7 správního spisu). Žalobce se spoluvlastníkem rodinného domu stal až koncem roku 2022. Ve správním řízení tak bylo jednoznačně prokázáno, že nemohl nárokovat odečet daně podle § 14 odst. 3 zákona o daních z příjmů v roce 2021.
24. Pro úplnost soud dodává, že nepřehlédl názor Nejvyššího správního soudu, jenž shodně vyjádřil v rozsudcích ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 254/2014-30, a ze dne 25. 6. 2020 č. j. 1 Afs 133/2019-34, že splnění podmínek k uplatnění odečtu nezdanitelné částky dle zákona o daních z příjmů nelze bez dalšího posuzovat pouze na základě zápisu v katastru nemovitostí. V obou případech však předmětem sporu bylo naplnění podmínky užívání předmětu bytové potřeby, nikoliv podmínky jejího vlastnictví. Závěry zde vyslovené ohledně nutnosti zkoumání faktického způsobu využívání nemovitosti tedy nejsou pro nynější věc aplikovatelné, neboť naplnění podmínky užívání bytové potřeby nebylo v nynějším případě sporné. Správní orgány tak nepochybily, pokud při určení vlastnictví předmětu bytové potřeby vycházely z údajů obsažených v katastru nemovitostí. Námitka nesprávného posouzení této otázky tak není důvodná.
25. K námitce, že žalovaný nepřihlédl k tvrzením a důkazům předkládaným žalobcem, lze uvést následující. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí skutečně hodnocením dohody o financování výstavby rodinného domu a v ní ujednanou dohodou o budoucím převodu vlastnického práva výslovně nezabýval. Zmínil ji toliko ve shrnutí žalobcových odvolacích důvodů a při vypořádání dílčích námitek, s nimiž odvolací argumentace souvisela. K takovému postupu nicméně žalovaný ani nebyl povinen, ztotožnil-li se s hodnocením důkazů provedeným správcem daně; ten dohodu o financování (společně s ostatními důkazy) hodnotil na str. 6 platebního výměru. Při soudním přezkumu je třeba brát v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Případně Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak mohou zaplnit i argumenty obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014 č. j. 6 As 161/2013-25, nebo ze dne 2. 12. 2015 č. j. 6 As 186/2015-31). Hodnocením dohody o budoucím převodu vlastnického práva se správní orgán prvního stupně zabýval zejména v úředním záznamu o průběhu a výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 1501324/22/3301-52521-704215 (viz č. l. 11 správního spisu). Sám žalovaný se k této dohodě vyjádřil v seznámení se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení č. j. 3694/24/5200-10422-709827 (viz č. l. 4 spisu žalovaného). Poznamenal, že ani důkazy předložené v odvolacím řízení nemají vliv na závěr o naplnění podmínky vlastnictví předmětu bytové potřeby. Není tedy pravdou, že by žalovaný k důkazům předkládaným žalobcem nepřihlédl. Při rozhodování o odvolání vycházel z kompletního obsahu správního spisu, přičemž žalobci bylo známo, že dohodu o budoucím převodu vlastnického práva hodnotí žalovaný obdobně jako správce daně, tj. tak, že ani tato dohoda vlastnictví předmětu bytové potřeby v rozhodném zdaňovacím období neprokazuje. Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správce daně, nebylo nezbytné, aby způsob hodnocení těchto důkazů v napadeném rozhodnutí opakoval, navíc za situace, kdy konstatoval, že vlastnictví předmětu bytové potřeby lze prokázat výlučně výpisem z katastru nemovitostí (bod 29 a body 35-39 napadeného rozhodnutí). Z argumentace žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyplynulo, že možnost prokázání této skutečnosti jinými důkazy, tj. např. dohodou o budoucím převodu práv, je vyloučena. Žalovaný tak při hodnocení důkazů nepochybil. Ani tato námitka není důvodná.

26. Správní orgány tedy dospěly ke správnému závěru, že žalobce ve zdaňovacím období roku 2021 nesplňoval podmínky pro uplatnění nároku na odečet nezdanitelné části základu daně dle § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů, přičemž řádně zohlednily důkazy předložené žalobcem v daňovém řízení.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. října 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.